

CENNETE KOŞANLAR ENGELLİLER

Asıl engel, sevginin yeşermediği bir kalptir.

Ahmet Bulut

CENNETE
KOŞANLAR
ENGELLİLER

Ahmet Bulut

O'nun Adıyla...

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla başlarım sözlerime. Sözün güzelini ve doğrusunu en güzel şekilde ifade edebilmemi kolaylaştırmasını niyaz ederim. Sözü yanlış söylemekten ve yanlış anlaşılmaktan O'na sığınırım. O'nun adıyla başlamayan hiçbir sözün hayrı ve bereketi yoktur.

Allah'ım, sözünü sözümüz eyle. Razi olacağın kelimelerle sözümüzü söylemeyi nasip eyle. Dilimizdeki bağı çözöver. Kalbimize genişlik ver. Sözümüzü dinlenmeye değer eyle. Dinleyenlere faydalı eyle. Hayır söylemeyi, hayır dinlemeyi ve hayrı işlemeyi nasip eyle. Sözümle incitmekten ve incinmekten Sana sığınırım.

Hamdimiz Sana'dır. Hamd ederiz, hamd edebildiğimize. Yaratıkların adedince, yerde ve gökte olanlar adedince, hamd edenler adedince, ilmin adedince hamd ederiz Sana. Bizi Sana hamd etmekten mahrum eyleme. Sana nasıl hamd etmemizi istiyorsan

öyle hamd edebilmeyi bizlere nasip eyle. Efendimizin (a.s.m.), diğ er peygamberlerin (a.s.) ve salih kulların hamd ettiği gibi hamd edebilmeyi bize nasip eyle...

Duamız, desteğimiz, salâat ve selamımız; dünya ve ahiret rehberimiz, en güzel örneğimiz, başlarımızın tacı, gönüllerimizin ilacı, Allah'ın kulu ve Resulü Hz. Muhammed'e (a.s.m.), onun ailesine ve ashabınadır.

Selam, onun yolunu kendine yol edinenlere, izince yürüyenlere, hâliyle hâllenenlere, şefaatinin umanlara ve emanetine sahip çıkanlarıdır.

Cennete Koşanlar

Evliliğimin ilk yıllarıydı. Yuvamızı kurmanın tatlı heyecanını yaşıyordum. Bir taraftan üniversiteye devam ediyor bir taraftan da çalışarak evimizi geçindirmenin telaşı içindeydim. Bu sırada yıllardır beni büyütmek ve okutmak için çabalayan annemin rahatsızlandığını öğrendim. Babam, annemi tedavi ettirmek için İstanbul'a getirmişti. Annemin şikâyeti, oturduğu yerden kalkarken sendeleyip düşmesiydi. Bazen de yürürken dengesini kaybedip düşüyordu. İstanbul'daki hastanelerde dahiliyeden başlayıp nörolojiye kadar farklı branşlardaki doktorların muayenesiyle hastalığını teşhis ettirmeye çalıştık. Konan teşhisler ve yapılan tedaviler olumlu sonuç vermedi.

Yıllar geçti, annemin hastalığı bir türlü teşhis edilemedi. Her geçen gün, bir öncesini aratır hâle geldi. Sendelemeleri arttı. Ansızın düşmesi sebebiyle zaman zaman vücudunda küçük çaplı

yaralanmalar olmaya başladı. Bu arada gerek devlet hastanelerinde gerekse özel hastanelerde tedavi ettirmek için çare aramaya devam ediyorduk. En sonunda bir haftalık uzun bir araştırmanın neticesinde Şişli Etfal Hastanesi'nde annemin hastalığına teşhis konuldu: "Serebellar Dejenerasyon." İlk defa duyduğumuz bir ifade. Doktora sorduğumuzda beyin hücrelerinin ölümüyle ilgili bir hastalık olduğunu ve şimdilik tedavisinin bulunmadığını söylediğinde yıkılmışım. Verilecek ilaçlarla hastalığının ilerlemesinin yavaşlatılmaya çalışılacağını ve bir ila üç yıl arasında yaşayabileceğini söyledi doktor. Kardeşimle ne diyeceğimizi şaşırmiştık. Şoktaydık. Gözyaşlarımız sel olup aktı. Bu acı haberi anneme söyleyemedik. Sinemize gömdük acımızı. Anneme, kalan ömrünü en güzel şekilde yaşatmanın çarelerini aramaya başladık. Babamdan da gizlemeye çalıştık hastalığının çaresiz olduğunu. Morallerini bozmamak adına acıyı kardeşimle paylaştık. Fakat babam verdiğimiz cevaplardan tatmin olmamış. Bize haber vermeden elindeki tetkiklerle birlikte annemi İzmir'e, üniversite hastanesine götürmüş, . Doktorlar annemi muayene edip araştırma raporlarını inceledikten sonra acı gerçeği babama bildirmişler.

Tek ümidimiz Rabbimizdi. Şâfi olan sadece O idi. Dua ettik. Dua istedik her fırsatta. Arafat'ta hacda dualar ettik. Elimizden geldiğince hizmette kusur etmemeye çalıştık. Çok şükür, Rabbim ömrüne bereket verdi, on yıl yaşadı teşhis konulduktan sonra. Fakat son iki yılı çok zor geçti. Hele vefatından önceki yıl bütün hareket kabiliyetini yitirdi. Yattığı yerden beslemeye ve ihtiyaçlarını gidermeye çalışıyorduk. Şuuru yerindeydi. Geleni gideni tanıyordu. Sevincini ve hüznünü mimikleriyle belli ediyordu. Fakat dili söylemiyordu. Hatta yiyeceklerini bile çiğneyemez hâle gelmişti. Son aylarında sadece göz göze bakışarak anlaşmaya çalışıyorduk. Annem için zor bir imtihandı. Hizmet eden bizler için de...

Hiç unutmuyorum bir gün, annemin Almanya’da yaşayan çocukluk arkadaşı ziyaretine geldi. Onu görünce nasıl mutlu oldu, tarif edemem. Konuşamamasına rağmen yüzünde beliren mutluluk emaresi hâlâ gözümün önündedir. Ve çocukluk arkadaşı onunla konuşmaya çalışırken gözünden süzülürken gözyaşı her şeyi anlatıyordu. O zaman hasta ziyaretinin ne büyük bir ikram olduğunu anladım. Sevdiklerinin ziyareti hastaya en büyük destekti. Yatan hastalara ve engellilere hayatımızda yer açmanın ne kadar elzem olduğunu o zaman çok iyi anladım. Bu ziyareti, Rabbimizin kendisine yapılmış bir ziyaret gibi kabul etmesinin hikmetini kavradım.

Ramazan ayında sahur programında engelli bir çocuk babası olan ve on dokuz yıldır ibadet bilinciyle oğluna hizmet eden Ali Bey’i misafir etmiştim. Engelliler hakkında konuşuyorduk. Karşılaştıkları problemleri paylaşıyordu. Toplumun engellilere bakış açısındaki engeli tarif ediyordu. Ali Bey’in anlattıkları beni perişan etti. O anlattıkça ben kendimden utandım. Yer yarılma yerin dibine girecektim. Bu konuda ne kadar gafil olduğumuzu fark ettikçe mahcubiyetim daha da arttı. Söyleşi arasında söylediği bir cümle beni kalbimden vurdu: “Ahmet kardeşim, biz ailece oğluma hizmet etmeye çalışıyoruz. Biz oğlumuzla imtihan ediliyoruz. Hizmette kusur etmezsek bizim için büyük bir ödül yavrumuz. Bunu bize Rabbimiz verdi. O’ndan gelene razıyız. Bizi üzen nedir, biliyor musun? Komşularımızın duyarsızlığıdır. Bir gün olsun bir komşumuz gelip, ‘Komşu, biz çocuğunuzun yanında duralım. Siz bir saatliğine eşinizle şöyle bir hava alıp gelin. Biz ona bakarız’ demediler. Hâlbuki komşularımız belli hassasiyeti olan insanlar. Bizi üzen, yaralayan, bu duyarsızlıktır. Engellileri ve ailelerini görmezlikten gelen anlayıştır.”

Ali Bey’le yaptığımız söyleşi bana yeni bir ufuk açtı. Engelli kardeşlere dünyamda yer açmaya başladım.

Sivas'taki konferans sonunda tanıdığım Fatma Tatlı kardeşim, imanın imkânını fark etmemi sağladı. Muhteşem bir öyküsü var. Ne zaman anlatsam dinleyenler nefis muhasebesi yaparak göz yaşlarına boğuldular. Okuduğunuzda siz de asıl engelin kimde olduğuna karar vereceksiniz.

İlk Almanya ziyaretinde tanıdığım Gülseren Gümüş kardeşim, sahip olduklarımı bana hatırlattı. Ne kadar zengin olduğumu ve ne kadar az şükrettiğimi fark ettirdi. Ondan dinlediğim bir cümle beni iyice silkeledi ki aynen şöyleydi, "Her gün giderek güçsüzleşen bedenimde arta kalan kırıdayışların hakkını vermeye çalışıyorum." Bunu söylerken kendisi, kendinin hiçbir ihtiyacını gideremiyordu. İhtiyaçlarını bakıcıları karşılıyordu. Hareket eden ve kullanabildiği beş parmağı vardı. O, bu beş parmağın hakkını nasıl verebilirimin hesabını yapıyordu.

Ve her konferans bana yeni sürprizler hazırlıyordu. Nevşehir'de Serpil kardeşimle, Kastamonu Tosya'da Eda kardeşimle tanıştım. Hepsi Allah'ın ayrı bir ayetiydi. Hepsinde ayrı bir cevher vardı. Onlarla sohbet ettikçe engelli kardeşlerimizi yakından tanımaya başladım. Onların bizden çok fazla bir beklentileri olmadığını gördüm. Sadece biraz anlayış bekliyorlardı. Onlara insanca muamele yapılmasını, yapabileceklerini yapma fırsatı verilmesini, duygularına duyarsız kalınmamasını ve engellerinin yüzüne vurulmamasını istiyorlardı.

Yıllar önce hizmetleriyle tanıdığım, gönül doktoru ve mihrabın hakkını vermeye çalışan güzel adam Mehmet Keskin hocamın çocuklarıyla olan imtihanında, çevresindeki yakınlarının şaşı bakışı ve değerlendirmeleri bizim engelimize ayna oldu.

Bütün bunları görüp duyduktan sonra engelli kardeşlerim engeliyle sınanırken bizim de onlarla sınıdığımızı anladım. Bu sınavda başarısız olmamak için kendi üzerime düşenleri düşündüm. "Bu kardeşlerimin derdine merhem olabilir miyim," diyerek

onların duygularına tercüman olma düşüncesiyle, kendilerini kendilerine anlattırmak istedim. Böylece hatalarımızla yüzleşelim ve o kardeşlerimize hayatımızda yer açalım diye bu çalışmaya başladım. Hele bir düşünelim, hangimizin yarın bir engelli olmayacağını garanti edebiliriz? Kendimize yapılmasını istemediğimiz şeyi, niçin engelli kardeşlerimize reva görürüz? Onların duygularına duyarsız kalmaya hakkımız var mı? Kınadığımızı yarın yaşamayacağımızı kim söyleyebilir?

Bu kitapta önce engellilerle ilgili bizim değerlendirmelerimiz olacak. Sonra sizleri engelli kardeşlerimin birbirinden ilginç ve ibret dolu muhteşem hayat öyküleri ile baş başa bırakacağım. Okuduğunuzda sizin de hayatınızda çok şeyler değişecek. Ne kadar zengin olduğunuzu ve ne kadar az şükrettiğinizi göreceksiniz. Kâh gülecek kâh ağlayacaksınız. Sonunda kendinizi bulacaksınız.

Gayret bizden, başarı Allah'tandır. Biz seferden sorumluyuz zaferden değil.

Birinci Bölüm

DÜNYA HAYATI İMTİHANDIR

Dünya hayatı bir imtihan yurdudur. Hangimiz kulluğunu daha güzel yapacak diye sınanıyoruz. Bazen bol nimet ikramıyla sınanırız. Bazen de o nimetlerin alınmasıyla. Dünya ahiretin kazanıldığı yerdir. Ahirette bulacaklarımızı buradan götürürüz. Bizden öncekiler denendi. Çetin imtihanlara tabi tutuldu. Sabredenler kazandı. Onların başına gelenler bizim de başımıza gelebilir. Onların başına gelenler bize gelmeden cennete gideceğimizi sanıyorsak aldanıyoruz.

Yaratan Allah, öldüren de Allah. Veren Allah, alan da Allah. O, mülkünde dilediğini yapandır. Kula düşen, O'nun takdirine rıza göstermesidir. Teslim olursan O'nun iradesine, kurtulursun. "Teslim ol, kurtul" tavsiyesi en güzel öğüttür anlayana. Teslim olmazsan eğer, nefsinin esiri olursun. Şeytanın tuzağına düşersin.

Mutluluk yerine kederi içersin. Huzuru ararken kaosa düşersin. Biz, Allah'ın mülküyüz. O'ndan geldik, yine O'na döneceğiz.

Allah'ın özel ve güzel kulları peygamberlerdir. Hayatlarına baktığımızda çok çetin imtihanlara maruz kalmışlar. Kimi kesilmiş, kimi ateşe atılmış. Yurdundan çıkarılmış, öksüz ve yetim bırakılmış. Hastalıktan dermanı kesilmiş, etrafında kimsecikler kalmamış, malı mülkü gitmiş, Hz. Eyüp (a.s.) gibi. Ama isyan yok. Tam bir teslimiyet. Sonunda muhteşem bir izzet ve ikram var. Unutulmayanlar arasında olmak var. Kıyamete kadar geleceklere rehber olmak var. Örnek olmanın ve yolunu izleyenlerin alacağı mükâfatın bir misline sahip olmanın ödülü var. Mükâfatın artışı kıyamete kadar devam edecek. Çünkü sabırda öncü oldu. Hayırlı bir çığır açtı. İzince yürüyenlerin alacakları sevabın bir misli ona yazılacak. Fakat onların sevabından bir şey eksilmeyecek.

İmtihanın en çetini peygamberlere gelir. Sonra da derece derece onlara yakın olanlara. Kur'ân'da örneklerini görüyoruz. Efendimiz (a.s.m.), mübarek hadislerinde bunları bize haber vermiş. Kendisini çok sevdiğini söyleyen bir sahabe sine bakın nasıl cevap veriyor:

“Eğer beni seviyorsan, belaya sabretmeye hazırlan. Yemin ederim ki beni sevene bela, tepeden dereye inen sudan hızlı gelir. Ya Rabbi beni sevene iffet nasip et. Rızkı kâfi miktarda olsun. Sevmenenin malı da evladı da çok olsun.” (*Ramuz el-Ehadis*, 149/9)

Efendimizi (a.s.m.) seviyorsak başımıza gelenlere sabredeceğiz. Onun başına gelenleri şöyle bir hatırlayalım. Doğmadan önce babasını, doğduktan sonra annesini kaybetti. Daha sonraki yıllarda dedesi ve amcasını... Tutunacak Rabbinden başka bir şeyi kalmadı. Peygamberlik görevi verilince çektikleri; taşlanması, yurdundan çıkarılması, suikast, savaşta yaralanması, açlıkla imtihanı ve zehirlenmesi... Say sayabildiğin kadar. Bütün bunlar Allah'ın en sevdiği peygamberinin yaşadıkları. Şimdi kendimizi bunlarla

kıyaslayalım. Onun (a.s.m.) yaşadıklarının yanında bizimkilerin sözü edilebilir mi?

Mus'ab ibn Sa'd'ın babası, "Ey Allah'ın Elçisi! İnsanların hangisi daha şiddetli bela ve sıkıntıya uğrar?" diye sormuş. Peygamberimiz de "Peygamberler, sonra onlara yakın olanlar, sonra onlara yakın olanlar. Kişinin imtihanı dinine göre olur. Dindarlığı kuvvetli ise imtihanı şiddetli olur. Dindarlığı zayıf ise dindarlığı nispetinde imtihan edilir. (Kimi zaman) bu sınama, o kul yeryüzünde hatasız olarak yürüyünceye kadar devam eder," buyurmuştur. (Tirmizi, Zühd, 56)

Başımıza gelenler bizim için ceza mı yoksa ikram mı, anlamakta zorlanırsınız. Anlayamadığımız için feryat eder sızlanırsınız. Hâlbuki her an imtihandayız. Dünya, ahiretin tarlasıdır. Burada kazandıklarımızın karşılığını tastamam ahirette bulacağız. Bu bilinçle baktığımızda karşılaştıklarımız anlam kazanıyor. O zaman sabretmek daha kolay oluyor. Efendimizin içimizi ferahlatan şu haberine bakar mısınız?

"Her gün bela der ki: 'Nereye gideyim?' Allah (c.c.) buyurur: 'Dost ve ehl-i taatime git. Seninle iyilerini imtihan ederim; sabırlarını sınar, günahlarını siler ve derecelerini yükseltirim.' Bolluk da her gün, 'Nereye gideyim?' der. Allah (c.c.) de şöyle buyurur: 'Ehl-i masiyete git. Bununla tuğyanlarını murat ederim. Günahlarını katlarım. Seninle acele ederim, nimeti dünyada veririm ve onların gafletini artırırım.'" (*Ramuz el-Ehadis*, 517/5)

Bela gibi görünenler aslında bize bir nimettir. Rabbimizin denemesidir. Günahlarımızı temizleyen, derecemizi yükselten ve bizi cennete yaklaştıran bir nimettir. Hz. Eyüp (a.s.) belaya sabrı sebebiyle övgüye mazhar olmadı mı? Kur'ân'da, sonra geleceklere rol modeli kılınmadı mı? Zamanının en sevileni olmasına rağmen en büyük sıkıntıya müptela kılındı. Sıkıntıya dayanabilecek bir iman verildi. Sabretti ve kazananlardan oldu. Onun kazandıklarına

sahip olmayı hepimiz isteriz de başına gelenlerle sınıdığımızda basarız vaveylayı. Sahip olduğumuz nimetleri bile görmezlikten gelerek hep kendimizden iyilere dikeriz gözümüzü. Verenin Allah olduğunu unutuveririz. Belayı verenin Allah olduğunu bilirsek ve O'nun, kulunu herkesten daha çok sevdiğine inanırsak ve buna sabrın karşılığının çok büyük olduğunu kabul edersek, işte o zaman bu sıkıntı sefaya dönüşür. Burada yine imdadımıza Efendimizin (a.s.m.) gönüllerimize inşirah veren şu müjdesi yetişiyor:

“Kıyamet günü olduğunda, belaya müptela olan kimseler getirilir. Lakin onlar için divan açılmaz, mizan kurulmaz ve sırata konulmaz. Onların üzerine ecir dökülür de dökülür.” (*Ramuz el-Ehadis*, 58/14)

Peki ya şu habere ne demeli?

“Sihhatli olmanız ve hasta olmamanız sizi sevindirir, değil mi? Birbiriyle itişen merkepler gibi olmayı da herhâlde istemezsiniz. Belalara uğramış ve böylece kefarete ashâbı olmayı da istemiyorsunuzdur. Hâlbuki kul için Allah indinde öyle bir makam olur ki, ameli ile ona erişemez. Ancak Allah onu, bu makama ulaştıracak bir musibetle kendisini müptela kılarak eriştirir.” (*Ramuz el-Ehadis*, 171/7)

Bela istenmez elbette. Dünya ve ahirette sıhhat ve afiyet dileriz Rabbimizden. Kaldıramayacağımız sıkıntılarla imtihan etmemesi için dua ederiz her gün. Yatsı namazından sonra okumayı kendimize vird edindiğimiz Bakara sûresinin son ayetlerinde bunu dileriz Rabbimizden. Fakat hikmetini kavrayamadığımız bir belaya müptela kılındığımızda Efendimizin (a.s.m.) bu mübarek sözleri ile kendimizi teselli eder, imanımızdan aldığımız güçle teslim oluruz kaderimize. Ve bu teslimiyetimiz bizi nebilere yoldaş kılar. Cennet yollarını kolaylaştırır. Sabrımız selametimiz olur. Selam yurdu bize müştak olur. Melekler gıpta eder. Dualarıyla ortak olurlar kaderimize. Bilerek veya bilmeyerek işlediğimiz günahlarımızdan

arınırız bir bir. Ve Rabbimize arınmış olarak kavuşuruz. Bakar mısınız şu nebevî muştuya?

“Bela mü’min erkek ve kadının bedeninde, malında ve evlâdında devam eder. Ta ki üzerinde hiçbir günah kalmadan Allah’a kavuşuncaya kadar.” (Ramuz el-Ehadis, 487/4)

Gözümüzden perdeler kaldırılırsa ve bizler imtihanın hakikatini görebilsek, bir başka deyişle Rabbimizin bizden burada aldıklarının karşılığında ahirette vereceklerini bilseydik acaba nasıl davranırdık? Sağlıklı olanlar şimdiki sağlığına sevinebilir miydi? Sıkıntı gibi görünen bela büyük bir nimet olarak karşılanmaz mıydı? Bizim sıkıntılar karşısındaki fevranımız tek dünyalı oluşumuzdan kaynaklanıyor. Ahiret merkezli yaşamayışımdandır şaşılığımız. Unutmuşuz, Efendimizin (a.s.m.) bu konudaki hatırlatmalarını. Şimdi bu haber karşısında bakalım nefislerimizin tepkisi ne olacak? Geleceğin haberlerini bildiren ve sözün en doğrusunu söyleyen Allah Resulü (a.s.m.) şöyle bildiriyor:

“Afiyet ehli; kıyamet günü, Aziz ve Celil olan Allah’ın belâ ehline verdiği sevapları gördüklerinde, derilerinin makaslarla doğranmış olmasını dileyeceklerdir.” (Ramuz el-Ehadis, 367/9)

Dünya ve ahiret sermayesi takdire rıza göstermektir. Ne güzel söylemişler, “Kadere iman eden, kederden emin olur” diye. Biz Rabbimizden geldik yine O’na döneceğiz. Hoştur bize O’ndan gelenler. Teslim olmuşuz kaderimize. Ümidimiz, bu teslimiyetimizle rızasını kazanmaktır. Biz bunlarla nefsimizi teselli ederken Efendimizin şu mübarek muştusu yine gönüllerimize inşirah veriyor:

“Üç şey vardır ki, kul, onlarla dünya ve ahiret nimetlerine nail olur: belaya sabır, kazaya rıza, bolluk ve rahatlıkta da dua.” (Ramuz el-Ehadis, 263/2)

Sıkıntı ve kederimin şiddetlendiği zamanlarda hâlimi beni benden iyi bilen Rabbime arz ederim. Derdimden şikâyet edeceğime, Rabbime dua ederim. Çünkü derde deva veren O’dur. Hastalar

O'nun izniyle şifa bulur. "Şikâyet etme, dua et" diyen ne güzel söylemiş. Derdimizi başkalarına anlattığımız kadar dua etsek hem dünyada hem de ahirette kazanacağız. İmtihanımız bittiyse Rabbimiz duamıza dünyada icabet eder, şifa verir. İmtihan devam edecekse dualarımıza başka bir şekilde cevap verir. Ya bir başka musibeti kaldırır ya da günahlarımızdan arındırarak ahiretteki derecemizi yükseltir. Bize düşen Rabbimize tevekkül edip duaya sarılmaktır. Sakın sözüm yanlış anlaşılmasın. "Derdimize deva, hastalığımıza şifa aramayalım" demiyorum. Elimizden gelenleri ortaya koyalım, sebepler dairesinde çareler arayalım ve bunlarla birlikte dua dua yalvaralım. Yolunu yolumuz eylediğimiz en güzel örneğimizin dualarını dilimizden düşürmeyelim. Efendimize (a.s.m.), Cibril (a.s.) şöyle yol gösteriyor:

"Cibril (a.s.) bana geldi ve dedi ki: 'Allah azze ve celle sana şu kelimelerle dua etmeni emrediyor. Onlardan birini muhakkak sana verecektir: Allahım, ben Senden acil afiyetini, belalarına karşı sabrı ve dünyadan Senin rahmetinle çıkmayı dilerim.'" (*Ramuz el-Ehadis*, 11/3)

Onun terbiyesinde yetişmiş olanların haber verdiğine göre Efendimiz (a.s.m.) sıkıntı ve kederli olduğu zamanlarda yine Rabbine iltica ederdi. O'ndan başka bize kim derman verebilir ki? Var mı O'ndan başka sığınabileceğimiz Samed? Sözün özü Efendimiz (a.s.m.):

"Belanın zorlamasından, şekavete düşmekten, su-i kazaya uğramaktan, düşmanların şerlerinden Allah'a sığınırım." (*Ramuz el-Ehadis*, 550/17)

Ey dost, sözü uzatmadan soralım nefsimize, en son ne zaman iltica ettik Rabbimizin dergâhına? Gözyaşlarımızı ne zaman duamızın ıslak imzası kıldık? Samed olanın sadece Allah olduğunun idrakinde miyiz? Allah ile aramız nasıl? Derdimiz bizi O'na yaklaştırıyor mu yoksa O'ndan uzaklaştırıyor mu?

Unutmayalım ki, herkes uyurken O uyumaz. Uyuqlama yoktur O'nda. Hiç kimse sana kulak vermezken seni dinleyen O'dur. Sen hiç kimsenin gündeminde yokken seni gündemine alıp, yokluk âleminden varlık âlemine çıkararak, sana lazım olan her şeyi seni var etmeden hazır kılan, besleyip büyüten, koruyup kollayan, burada denedikten sonra cennetine misafir etmek isteyen sadece ve sadece Allah'tır vesselem...

SEN ALLAH'IN ÖZEL KULUSUN

Sen Allah'ın özel kulusun. Sana dünyada bazı sıkıntılar verdi. Bazı nimetlerden seni mahrum etti. Sana, kendisini unutturmayacak ve daima kendisini hatırlatacak sıkıntılar verdi. Hiç düşündün mü senden aldıklarının karşılığında ahirette sana vereceklerini? Geçici dünya hayatında mahrum oldukların karşılığında ahirette elde edeceklerini? Şuna kesin olarak iman ediyorum ki Rabbimiz hiçbir kuluna kaldıramayacağı bir yük yüklemeyiz. Dağına göre kar verir. Baksana karın en yoğun yağdığı yerler en yüksek dağlardır. Bela ve musibetin en ağırı da manevi bakımdan en yüksek olana verilir.

Dünya hayatı bir gölgeliktir. Yolculuk esnasında mola verdiğimiz yerde ne kadar süreyle konaklıyorsak, işte dünya hayatı da ahiret hayatına göre o kadar kısadır. Ebedî olan ahirettir. Dünya ahiretin tarlasıdır. Burada ektiklerimizi orada biçeceğiz. Yaptıklarımızın karşılığını hiç eksiksiz orada alacağız. Başına gelenlere sabret. Ah vah edip elindeki nimeti kaçırma. Çektiğin elem ve kedere sabredersen, elinde olmayarak senden sadır olan iniltilerin tesbih olur, zikir sevabı alırsın. Duan makbuldür, mutlaka karşılığını bulursun. Diğer kardeşlerinin gece gündüz yaptığı ibadet ve taatlarla elde edemeyeceği dereceleri sen bu sabrınla elde edersin. Yol kılavuzun Hz. Eyüp'ü hatırla. Onun sabrını ve tahammülünü iste Rabbimizden.

Şundan kesin emin ol ki Rabbimiz seni çok seviyor. Sevdığı için en çok sevdiği enbiya ve evliyasına verdiği imtihanı sana da vermiş. Etrafındakilerin yalan yanlış yorumlarına ve anlayışsızlığına aldırma. Kaderine isyan ederek ebediyetini karartma. Sıkıldığında aç ellerini Rabbine, arz et tüm dertlerini. Başkalarına anlatamadıklarını anlat O'na bir bir. Anlattıkça kederini Rabbine, nasıl da rahatlayacaksın bak bir dene. Kimsesizlerin feryadını duyan ve cevap veren her şeyin sahibi Allah'tır.

Etrafındakilerin anlayışsızlığının, kırıcı sözlerinin ve bakışlarının seni ne kadar incittiğini biliyorum. Hele o boş sözleri ve teselli edeyim derken kalbini kırmaları yenilir yutulur gibi değil, farkındayım. Hele de yolunu şaşırmış, nefsin esiri olmuş, ahireti unutmüş, dünyevileşmiş olanların alaylı tavırları seni nasıl da kahrediyor, anlamaya çalışıyorum. Seni eksik görmeleri ve hesaba katmamaları beni de çileden çıkarıyor. Bütün ihtiyacının sadece yemek ve içmekten ibaretmiş gibi görmelerini; duygularını hesaba katmamalarını, sevmeni ve sevilmeni çok görmelerini ve bunu sana hiç yakıştıramamalarını asla kabul etmiyorum. Senin duygularına tercüman olmak istiyorum her mecliste. Seni anlamayanlara ya da anlamak istemeyenlere insanlığı hatırlatıyorum. İnsanın ruh ve bedenden meydana gelen bir varlık olduğunu söylüyorum. Yemek, içmek, havayı teneffüs etmek nasıl bedenimizin ihtiyacı ise konuşmak, dertleşmek, sevmek ve sevilmek de ruhumuzun ihtiyacıdır. Bunun farkında olmaya ve fark ettirmeye çalışıyorum. Kaza geçirdiğimde uzunca süre sırt üstü yatmak zorunda kaldığım zaman ve anneciğimin yıllar süren hastalığı anında yaşadıklarımı seni biraz anlamama yardımcı oluyor. Buna rağmen yine de seni tam anladığımı ve duygularına tam tercüman olduğumu söyleyemem. Senin duygularına tercüman olayım derken farkında olmadan seni incitsem şimdiden özür diliyor ve senden helallik istiyorum aziz kardeşim.